

Arrest

nr. 79 164 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat G. FRANSIS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een machtiging tot voorlopig verblijf, door de Belgische Ambassade te Yaounde, geldig van 15 september 2005 tot 14 december 2005, met het oog op de voorgenomen studies te België.

1.2. Verzoekster is op 19 september 2005 het Rijk binnengekomen. Haar verblijfsdocument werd regelmatig verlengd, gedurende de duur van haar studies.

1.3. Bij vonnis van 29 september 2006 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven werd verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel en een geldboete van 50 euro, wegens valsheid in geschrifte.

1.4. Op 8 mei 2008 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, die werd geactualiseerd bij schrijven van 22 april 2011.

1.5. Op 19 januari 2009 werd de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Zij werd in het bezit gesteld van een A.I.

1.6. Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.7. Op 10 november 2011 werd een negatief advies uitgebracht door de arts-attaché.

1.8. Op 28 november 2011 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Aan verzoekster werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16 december 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[A. V. N.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Kameroen

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.01 .2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Uit het verslag van de arts-attaché van 10.11.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kameroen. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg. Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kameroen.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende Sinds 1 mei 2007 id de medicatie voor de aandoening van betrokkene gratis voor de patiënten die in alle voor deze aandoening erkende behandelingseenheden- en centra in Kameroen opgevolgd worden. Op het gehele nationale grondgebied kunnen de personen die in aanmerking komen voor de behandeling, volgens de nationale aanbevelingen die gebaseerd zijn op de internationale aanbevelingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO), gratis toegang krijgen tot de multitherapiën tegen de aandoening van betrokkene.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien volgde betrokkene tijdens haar verblijf in België universitaire

studies in België. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen — het land waar zij tenslotte ruim 30 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft het bij de aanvraag gevoegde rapport ITPC report july 2007' Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/ Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : een huurcontract, attest van inburgering, het volgen van lessen Nederlands, een arbeidsovereenkomst en werkbereidheid, getuigenverklaringen van derden en het volgen van universitaire studies in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt: "Eerste Middel: Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Dat verzoekster via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept. Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN., en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Eerste onderdeel: Over de aanvraag van verzoekster op grond van art. 9bis en de instructie van 19 juli 2009 wordt geen woord gerept, laat staan dat op de argumentatie die in dit kader werd gevoerd een antwoord werd geboden."

3.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursredenen van de redenen die ten

grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr, Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

3.1.3. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

3.1.4. Verzoeksters kritiek bestaat er in essentie uit dat zij zich ertegen verzet dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd over haar hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

3.1.5. De bestreden beslissing over de ongegrondverklaring van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt geen verband met de aanvraag die op 14 december 2009 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster is verkeerdelijk de mening toegedaan dat in eenzelfde beslissing op beide aanvragen dient te worden geantwoord. Beide procedures hebben een volstrekt andere finaliteit, en werden door de wetgever ook uitdrukkelijk van elkaar onderscheiden. Dit wordt in de motieven van de bestreden beslissing in fine ook uitdrukkelijk vermeld. Over de aanvraag in toepassing van voornoemd artikel 9bis van de vreemdelingenwet zal een afzonderlijke beslissing worden getroffen, nu deze aanvraag niet mag verward worden met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt: *“Tweede Middel: Aangezien ten tweede de bestreden beslissingen strijdig zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd. Eerste onderdeel: Dat de gemachtigde van de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is. Dat het toch net de bedoeling was van de instructie van 19 juli 2009 om personen die jarenlang doorgedreven integratie-inspanningen hebben geleverd, én die bereid zijn om te werken, een mogelijkheid tot regularisatie aan te bieden. Dat dit a fortiori voor verzoekster zou moeten gelden nu deze jarenlang hard heeft gewerkt, en hiervan de bewijzen heeft overgemaakt. Men hield verzoekster 4 jaar in het ongewisse, en ontnemt haar nu alle verdere toekomstperspectieven in België, zonder redelijke verantwoording. De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11juni2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RvV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV II). Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden.”*

2.2.2. Verzoekster houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid *“elke voeling met de realiteit verloren is”*. Zij stelt dat het *“net de bedoeling was van de instructie van 19 juli 2009 om personen die jarenlang doorgedreven integratie-inspanningen hebben geleverd (...) een*

mogelijkheid tot regularisatie aan te bieden". Zij betoogt dat dit *'voor haar geldt, nu zij jarenlang hard heeft gewerkt'*. Tevens verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting onder het eerste middel.

2.2.3. Vooreerst wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoekster volstrekt ten onrechte haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verwart met deze in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen beide procedures, onderscheid dat ook uitdrukkelijk bij wet wordt voorzien.

Zo bepaalt artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard. (...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

2.2.4. De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt: *"Derde Middel: Aangezien ten derde de bestreden beslissingen strijdig zijn met het rechtzekerheidsbeginsel. Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1 FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds). Beginselen van behoorlijk bestuur Brugge die Keure 2006 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedraglijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021). Elke redelijke burger mag verwachten dat hij zal worden geregulariseerd als hij aan de kernvoorwaarden voldoet van art. 9ter en/of situatie 2.8.B en dit kan staven met stukken."*

2.3.2. Andermaal verwijst zij naar haar uiteenzetting onder de voorgaande middelen. Zij stelt op summiere wijze dat *"elke redelijke burger mag verwachten dat hij zal worden geregulariseerd als hij aan de kernvoorwaarden voldoet van art. 9ter en/of situatie 2.8B."*

2.3.3. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeksters verwijzing naar *"situatie 2.8B"* in het kader van onderhavig beroep dat gericht is tegen de beslissing nopens de aanvraag artikel 9ter, niet dienstig is. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.3.4. Terwijl in de in casu bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd om welke redenen verzoeksters aanvraag ongegrond werd bevonden. Er wordt verwezen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer en er wordt uitgebreid toegelicht waarom beslist wordt dat de medische zorgen ook toegankelijk zijn in het land van herkomst. Verzoekster betwist in haar derde middel deze besluitvorming niet.

2.3.5. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

2.3.6. Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze welke rechtmatige verwachting zij mocht koesteren aangaande haar verblijfsaanvraag. De door haar aangevoerde medische argumenten werden deugdelijk onderzocht, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-

geneesheer, alsook uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeksters vage en summiere beschouwingen doen daaraan niets af. Zij toont allerm minst aan dat de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Zij betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt: *“Vierde Middel: Aangezien ten vierde de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Informatie bekomen via de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (Database CRI-België) geeft aan dat de antiretrovirale geneesmiddelen dikwijls niet meer voorradig zijn, rekening houdend met de behoeften die natuurlijk stijgen naargelang de gevoerde campagnes zich uitbreiden en het taboe dat nog steeds heerst rond deze ziekte, kan doorbroken worden. Nochtans is de stigmatisering van HIV/AIDS nog steeds zeer verbreid. Verzoekster verwijst naar volgende passages:*

- *« Dans la région du centre et à l'hôpital militaire de Yaounde, malades et personnel font savoir qu'ils font du rationnement, en ne prenant que les vingt premiers patients du jour en cas de disponibilité... »*
- *« Des informations collectées durant nos séjours dans certaines localités du pays tout dernièrement, les ruptures persistent... »*
- *« Dans ce centre, ça va et ça vient, selon un cadre du groupe technique régional de lutte contre le sida du coin. Allusions faites au réactifs qui se font de plus en plus rares. A l'est nos sources sur place font savoir que la situation perdure depuis la fin de l'année 2009 écoulée... Le personnel affirme que les provisions sont très souvent insuffisantes pour satisfaire la file active de leurs patients respectifs. »*
- *« Déjà, les bénéficiaires fustigeaient les quantités reçues au regard de l'ampleur des besoins exprimés sur le terrain. »* (Informatie vanwege : camer.be).

Wat betreft de betaalbaarheid vindt men volgende problemen:

- *« Les A.R.V. sont gratuits au Cameroun aux malades éligibles au traitement (car tout porteur du VIH ne signifie pas être sidéen,). Cela voudrait dire qu'en cas de découverte chez un malade du VIH/sida - d'autres maladies autres que le sida comme les maladies appelées opportunistes car causées par le sida - ce patient devrait payer pour son traitement et pour ses médicaments d'une façon régulière. En plus, Il devrait également payer les frais de tous les examens effectués en laboratoire pour ces maladies. »* (Informate vanwege: Service info sida à Bafoussam).

Derhalve, zelfs indien het juist is dat de behandeling, eenmaal de diagnose werd vastgesteld, gratis is, dan nog kunnen er ernstige financiële problemen opduiken in het geval van medische complicaties, wat zich in het geval van HIV/AIDS vrij gemakkelijk kan voordoen. In dat geval houdt blijkbaar de gratis ter beschikking stelling op en dient normaal betaald te worden voor de medische onderzoeken en voor de behandeling. In dergelijke gevallen moeten dikwijls dure antibiotica toegediend worden of is hospitalisatie vereist. Dit is zeker niet gratis. Daarmee hangt samen de vraag naar het familiaal netwerk (is dat er, hoe stevig is dat, is familie bereid de betrokkene op te nemen en te verzorgen, enz...?). Bovenstaande informatie vindt verzoekster niet terug in de bestreden beslissingen; Van enig probleem in de praktijk, wat betreft beschikbaarheid en betaalbaarheid, wordt niet gewaagd. Uiteraard is het niet uitgesloten dat op anderhalf tot twee jaar tijd een land zoals Kameroen een nationale campagne opstart om de strijd tegen HIV/AIDS op te voeren, doch het is anderzijds niet ernstig, minstens ook in strijd met de motiveringsplicht, om enkel een optimistische boodschap van beschikbaarheid en betaalbaarheid te verstrekken of over te nemen, terwijl in de realiteit blijkt dat deze campagnes heel wat hiaten vertonen. Verweerder had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art. 3 EVRM, beter en accurater te motiveren. Zo vond de Raad van State (arrest 80.407) dat een weigering enkel wegens het verkrijgbaar zijn van het noodzakelijk medicament in het thuisland zonder in te gaan op de twijfels over een mogelijke behandeling die werden geuit in een rapport van het Rode Kruis, onvoldoende gemotiveerd was. Verweerder moet de beschikbaarheid en de betaalbaarheid van medische zorgen in het thuisland beoordelen, rekening houdend met de kwaliteit van die medische zorgen en met het inkomen van de betrokken persoon. Zo vond de Raad van State (arrest 79.364) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon volstaan met een verwijzing naar plaatselijke hulporganisaties voor het geval er financiële problemen mochten zijn Wanneer gesproken wordt over adequate behandeling dan betekent dit zowel een echte beschikbaarheid, toegankelijkheid en echte betaalbaarheid, niet in theorie maar in de praktijk. Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ.”

2.4.2. Verzoekster betoogt dat volgens de website 'Vluchtelingenwerk Vlaanderen' de nodige medicatie niet steeds voorradig is, dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van medicatie ingeval van 'medische complicaties' en dat de beschikbaarheid en betaalbaarheid van medische zorgen "rekening houdend met de kwaliteit van die medische zorgen en met het inkomen van de betrokken persoon", niet werd beoordeeld.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reed risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

2.4.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, zodat vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De bestreden beslissing laat verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

2.4.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R. v.St, nr. 101.624 dd 7.12.2001).

2.4.5. Het medisch advies van de arts-adviseur besluit dat er in Kameroen een behandeling beschikbaar is voor de aandoening van verzoekster, de 'Multi-therapieën' tegen de aandoening van verzoekster gratis zijn, verzoekster zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en het is erg onwaarschijnlijk dat verzoekster in haar land van herkomst, waar zij ruim 30 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan.

2.4.6. Er werd een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst en op basis van dit onderzoek werd een gemotiveerde beslissing genomen.

2.4.7. Met haar verwijzing naar zeer algemene informatie die Vluchtelingenwerk Vlaanderen zou verspreiden, alsook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State waarvan zij op geen enkele wijze aantoont dat de feitelijke gegevens die aanleiding gaven tot deze rechtspraak identiek zijn aan deze van voorliggende casus, kan zij het deugdelijk gevoerde onderzoek van de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde niet weerleggen.

2.4.8. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kameroen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Ook verzoeksters kritiek met betrekking tot eventuele 'complicaties' kan niet worden aangenomen. Zij heeft zich immers in haar aanvraag niet beroepen op bijkomende aandoeningen of mogelijke complicaties, en houdt ook thans niet voor hieraan te lijden. Haar beschouwingen zijn hypothetisch.

Uit het advies van de arts-adviseur, alsook uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met alle stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

2.4.9. Verzoekster voert voorts op uiterst beknopte wijze de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.4.10. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*'a very exceptional case'*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

2.4.11. In casu geeft verzoekster niet aan dat er uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,). Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

2.4.12. De Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven werd omkleed.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC